

ALUMNI ACHTERAF

Wie Ben Feringa zegt, zegt ook: inspirator van jonge mensen. 112 promovendi leidde hij naar de eindstreep. En de teller loopt nog door. Doctor nummer 17 sprak vorige maand zijn oratie uit, doctor 112 werkt bij Shell.

ELLIS ELLENBROEK

RETOURADRES: RUG/A&F, POSTBUS 72, 9700 AB GRONINGEN, NEDERLAND

GERARD ROELFES (44)

STUDIE scheikunde van 1990 tot 1995, gepromoveerd in 2000 **IS** hoogleraar biomoleculaire chemie en katalyse aan de RUG, op 15 november jl. hield hij zijn oratie **HUISHOUDEN** getrouwd met Alinde (42), praktijkverpleegkundige; Matthijs (13), Wouter (11) en Koen (7) **HUIS** 2-onder-1-kap in Haren **INKOMEN** ca. 74.700 bruto jaarlijks

‘Scheikunde was op school een van mijn drie favoriete vakken. De andere twee waren Engels en geschiedenis. Grote kans dat ik daarmee middelbareschoolleraar zou worden, dat leek me niet aantrekkelijk. Ondertussen ben ik hóogleraar en vind ik onderwijs geven hartstikke leuk. Ik ben begonnen met

technische scheikunde, maar ontdekte al vlot dat ik niet zoveel had met chemische installaties voor fabrieken ontwerpen. Moleculen trokken mij veel meer. “Belangstelling voor” veranderde in passie. De magie van het ontdekken. Iets vinden wat nog niemand voor jou gevonden heeft. Als hoogleraar heb je een eigen groep. Binnen mijn groep, zo’n vijftien mensen, hebben we al hele mooie dingen gedaan. Ons verbindende thema is katalyse, het versnellen van een reactie, bijvoorbeeld met nieuw ontworpen enzymen. Een van de drie onderzoeklijnen is het ontwikkelen van verbindingen om processen in kankercellen te bestuderen en eventueel erop te kunnen ingrijpen.

Dat doen we samen met medici. Zonder passie kun je geen hoogleraar worden, zelfs niet promoveren. Echt niet. Je moet enorm gemotiveerd zijn. Je brengt namelijk nogal wat offers. Het is absoluut geen negen-tot-vijf-baan, je moet bereid zijn veel meer te doen dan je in een normale baan zou doen. En je moet tegen mislukkingen kunnen, het kunnen opbrengen keer op keer opnieuw te beginnen.

We hebben binnen de universiteit het tenure track-systeem, het Amerikaanse model. Toen ik in 2006 als assistant-professor binnenkwam, kreeg ik een contract voor vijf jaar. In die vijf jaar moest ik mij bewijzen. Daarna werd ik geëvalueerd en was het: up or out. Ik maakte promotie tot associate-professor. Was het niet goed geweest, dan was het niet “volgend jaar weer proberen”. Dan was het “zoek maar een andere baan”. Er was een waslijst aan criteria waar ik aan moest voldoen. Ik heb ze volgens mij allemaal ruim gehaald. Blijkbaar geef ik goed onderwijs, doen we goed onderzoek dat leidt tot publicaties die gezien worden. En blijkbaar ben ik ook goed genoeg in het binnenhalen van fondsen.’

ANNE SCHOONEN (30)

STUDIE scheikunde van 2004 tot 2010, gepromoveerd op 25 november jl. **IS** sinds 1 februari jl. production chemist bij Shell, Rijswijk **HUISHOUDEN** samen met Gerbrand Hop (29) die bij de Nederlandse Bridge Bond werkt **HUIS** bovenverdieping herenhuis ambassadebuurt Den Haag **INKOMEN** 52.500 bruto per jaar (plus allerlei ‘fantastische’ secundaire voorwaarden)

‘Toen ik het hoorde van die Nobelprijs voor Ben was mijn eerste gedachte: Wat ben ik blij dat ik al een promotiedatum heb! Die agenda van die man was altijd al gigantisch vol, dat zou er vast niet beter op worden. Mijn proefschrift ging over het scheikundig begin van het leven, filosofisch getint wel. Hoe het kan dat de natuur maar één

spiegelbeeldvorm van een molecuul maakt, terwijl in onze labs altijd beide varianten ontstaan. Aminozuren zijn in de natuur allemaal L-aminozuren, linksdraaiend, suikers zijn allemaal rechtsdraaiend, D-suikers, dat is eigenlijk heel raar. Je hebt ook niet ineens allemaal linkersokken toch? Ze vermoeden dat de aanwezigheid van maar één spiegelbeeldvorm een vereiste was voor het leven om te ontstaan. Maar het enige echte antwoord op het spiegelbeeldvraagstuk vind je niet, daarvoor zou je als het ware terug moeten kunnen naar het begin van ontstaan van leven.

Bij Shell doe ik niets meer met dit onderwerp. Als production chemist moet ik hier bepalen welke chemische toevoegingen er nodig zijn om olie en gas het beste uit de grond te kunnen halen. Dat nou net de grootste bomenknuffelaar van ons groepje naar Shell gaat, zeiden ze in Groningen. Ik ben helemaal geen bomenknuffelaar, blijkbaar ga ik ervoor door omdat ik de laatste keer op GroenLinks gestemd heb en leider bij de scouting was. Het was mijn wens om technisch bezig te blijven en dat kan hier. Ik was ook een beetje klaar met de onzekerheid van werken aan de universiteit. Bij Shell kreeg ik direct een vast contract. Ik heb ook wel het gevoel dat er veel gebeurt bij Shell, aan nieuwe, groene vormen van energie.

Door kunnen groeien was ook een wens van mij. Het graduate-programma waar ik in zit biedt mij die mogelijkheid. Het is een soort georganiseerde weg naar voren voor jonge mensen.

Over tien jaar zou ik wel *assetmanager* willen zijn, manager van een olieveld of van een platform. Maakt me niet uit waar, of het nou Gabon is of Qatar. Ik probeer nu alvast te regelen dat ik een half jaar *meaningful field assignment* – zo noemen ze dat – kan gaan doen in Gabon.’